

איש לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פדולוי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש ח ניסן תשע"ב: הזלקת נרות - ירושלים 6:22 תל-אביב 6:37 חיפה 6:28 מוצאי שבת - ירושלים 7:35 תל-אביב 7:37 חיפה 7:37 ר"ת 8:12

המנינים לפי שיעור קיי
הופץ השבוע
"בריאות ורפואה" 58

פרשת צו זריזות למצוות

להזדרז לקיום המצוות שבין אדם למקום ובין אדם לחברו ! נלמד מהפסוק: "צו את אהרן ואת בניו" (פרק ו"ב)

ויהיה לו פשוט וקל לקיימו. ו"בפיך ובלבבך לעשותו".
לכך כיוונו חז"ל באומרם (נדרים טז): "מצות לאו ליהנות ניתנו",
ואשר לכן מותר ואפשר לקיים המצוה בדבר האסור לו בהנאה, כי
על כן הנאת קיום המצווה אינה נחשבת הנאה. וכפי שפירש רש"י
(סוכה לא): אין קיום מצוות הנאת הגוף אלא עבודת עבד לרבו". או
כלשונו (ראש השנה כח). לא ליהנות ניתנו המצוות לישראל להיות
קיומם עליהם הנאה אלא לעול על צואריהם ניתנו".
לאור האמור, נוכל לבאר בדרך צחות, את ההבדל בין סגנון שאלת
הבן החכם לשאלת הבן הרשע בהגדה של פסח. הרשע שואל: "מה
העבודה הזאת לכם?" כלומר: מדוע אתם לוקחים את מצוות ליל
הסדר שיש בהן הנאת הגוף, בכזו "כבידות", ועושים מזה כזו
"עבודה", ובמקום שתאכלו ותשתו בקלילות להנאתכם, הנכם
נוהגים בסדר הלכתי קפדני, אימתי לאכול, איך וכמה?
לעומתו, הבן החכם מבין שגם מצוות ליל הסדר "לא ליהנות"
ניתנו, אלא כ"עול עבודת עבד לרבו" ניתנו. ומכאן נובעת ה"כבידות"
- מחמת ה"ציווי" שנצטוונו, ולכן כל שאלתו היא: מה הם אותם
"עדות חוקים ומשפטים" של "ציווי" זה... ובהתאם לסגנון שאלת כל
אחד מהם, כך משיבים אנו להם".

וכתב רש"י: (מהת"כ): "אין צו אלא לשון זירוה, מיד ולדורות,
אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כיס.
יש שפירשו (הובא באור החיים הק') דכוונת חז"ל לאו דוקא
חסרון כיס אלא הוא הדין ריבוי הצער שע"ז צריך הכתוב לזרז.
ולכאורה, לפי"ז, במצוות שלא רק שאין בהן צער, אלא אדרבה יש
בהן הנאה, כמו מצות אכילת מצה ושתיית ד' כוסות אין צריך לזרוז.
אך למען האמת, כל מצוות התורה, גם אלו שיש בהן הנאה, צריכות
זירוז! שהרי קבעו חז"ל בגמרא (קידושין לא). גדול המצווה ועושה
יותר ממי שאינו מצווה ועושה". ומדוע? פירשו התוספות טעמו של
דבר, משום "דמי שמצווה ועושה דואג ומצטער יותר פן יעבור ממי
שאינו מצווה שיש לו פת בסלו שאם ירצה יניח".

והריטב"א כתב טעם נוסף: לפי שהמצוות ועושה השטן מקטרגו
ומקשה עליו לעשות המצווה, ושאינו מצווה אין השטן מקטרגו.
יוצא איפוא, לפי"ז, כי מצות אכילת מצה, למשל, עלולה להתקל
בקושי מסויים שאינו מצוי בהנאת אכילה רגילה, קושי הנובע
מהעובדה שיש לה להנאת אכילת המצה להתמודד עם השטן
בעבודתו, הלכך גם מצוות כאלו צריכות זירוז, אלא שלמצוות שיש
בהן צער וחסרון כיס צריך זירוז ביותר.

וראה ברורה לכל המצוות, שצריכות חיזוק וזירוז, מאמרת התנא
(אבות פ"ה-כג): "הוי עז כנמר, קל כנשר, רץ כצבי, וגיבור כארי
לעשות רצון אביך שבשמים". ולכאורה תמוה: הרי נאמר "בפיך
ובלבבך לעשותו" (דברים ל"ד), וכי יש פשוט וקל, יותר ממה שבפיו
ובלבו של אדם, ומדוע צריך לתכונות "קיצוניות" כאלו כדי לעשות
רצון ה'?! יתירה מזו: מדוע צריך להיות "עז וגיבור" כדי לקיים
מצוות שיש בהן הנאת הגוף?!

אלא התשובה: משום "שהשטן מקטרגו ומפריעו" כדברי הריטב"א.
"ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו" (קידושין ל:). והשטן שרוצה
לנשלו מהמצוות, אינו מבחין בין אלו שיש בהן הנאת הגוף, למצוות
אחרות. ואולם אחרי שיתגבר על יצרו עם תכונות אלו, יעזרהו ה' וינצחו,

"אל תחמיצנה..."
לפני חג הפסח, הגיע אורח לביתו של **כ"ק האדמו"ר רבי דוד מלעלוב** זצ"ל. מאומה לא היה בביתו פרט ל"מצוות שמורה" שנשמרו לחג.
הלך רבי דוד וכיבד בהם את האורח. שאלוהו בני ביתו: היתכן? השיב רבי דוד: לשם מה אנו מהדרים אחרי "מצוות שמורה"? על כי היא שמורה מחימוץ. וכי משום הידור מצוה זו אתן להחמיץ מצוה אחרת...?!

חסידי מספרים

עלון איש לרעהו - פרשת צו מוקדש לעילוי נשמת

האשה הצדקנית **פרת חיה** בת ר' ישראל יעקב **הפבורגר ע"ה**

פסרה נפשה לתורת בעלה ולגידול ילדיה לתורה, לעבודת ה' ולפדות טובות

נלב"ע בז אדר תשע"ב - ת.נ.צ.ב.ה.

התחשבות בזולת

שלא יפגע אדם בזולתו מתוך רוב דביקותו ודקדוקו בהידור המצוות!
נלמד, בדרך דרש ורמז, מהפסוק: "ואש המזבח תוקד בו" (פרק ו-ב)

כלומר: אם אש עבודת ה' יוקדת באדם, עליו להזהר שתהיה יוקדת "בו" - בתוכו פנימה, ולא כלפי חוץ באופן שתפגע באחרים. וכדוגמה לכך מביאים את מה שסיפרו חז"ל בגמרא (סוכה כח) על תלמידו של הלל הזקן, יונתן בן עוזיאל, שבשעה שישב ועסק בתורה, כל עוף שפרח מעליו מיד נשרף. ונשאלת השאלה: אם כך גדולתו של התלמיד, במה התבטאה גדולתו של הרב [הלל הזקן]? אלא, אומר השפת אמת, גדולתו של הרב באה לידי ביטוי בכך שעוף הפורח מעליו לא נשרף כלל, שכן האש הייתה יוקדת בקרבו פנימה, ומבחוץ לא היה הדבר ניכר... (עפ"י מש"ת)

האם התחשבות בצער הזולת דוחה את גאולת ישראל ממצרים?

עד היכן מגעת חובת ההתחשבות בצערו של הזולת גם כאשר עוסקים במצוות נעלות ונשגבות ביותר, ניתן ללמוד מהנהגתו המופלאה של משה רבינו ע"ה, כפי שביאר זאת הגאון רבי נתן צבי פינקל - **הסבא מסלבודקה** זצ"ל (בספרו **אור הצפון** ח"ב) ואלו דבריו:

כאשר ביקש הקב"ה ממשה רבינו להוציא את בני ישראל ממצרים, סירב בטענת "שלח נא ביד תשלח". ואמרו חז"ל (בתנחומא) שמה חש לצערו של אהרן, ואמר לו הקב"ה, לא רק שלא יצטער, אלא אדרבה, ושמו בלבו!

ולכאורה יפלא מאד: היתכן שמה מסרב לגאול את ישראל? הרי הוא שכל כך נצטער בצערם שנאנקים הם מקושי השעבוד, ועל כן נטש את ארמון פרעה כדי לשאת בעול עמם, וכלשון רש"י (שמות ב"א) "נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם", וכלשון המדרש (שם א"כז) שהיה רואה בסבלותם ובוכה.

והנה עתה, מבקש ממנו הקב"ה לגאול את ישראל ולהצילם ממצוקתם הנוראה, וזוהי הצלת נפשות של אומה שלימה, ואף על פי כן מסרב משה ליטול לידי את התפקיד, וכל כך למה? שמא יגרום בכך צער לאהרן אחיו... **אלא** למדים אנו מכאן - אומר הסבא מסלבודקה - עד היכן מגעת חובת ההתחשבות בצערו של כל יחיד ויחיד, גם כאשר השליחות היא נשגבה ביותר ומיועדת להצלת הכלל, בכל זאת מסרב משה עד כי הוצרך הקב"ה להודיעו שאהרן לא רק שלא יצטער, אלא אדרבה: "וראך ושמו בלבו".

"המצוות שלי אינן יכולות לבוא על חשבון הזולת"

יתירה מזו: לפי המבואר בפסוק "ויהי בדרך במלון" (שמות ד"כד) ובפירוש רש"י שם, נמצא שהציווי למשה "לך שוב מצרימה" לגאול את ישראל, דוחה את המצוה החמורה - מצות מילה, והוא קודם למילה!

ותמה הגר"ש שבדרון זצ"ל (**בלב שלום**): אם כה דחופה הייתה ההליכה למצרים ואף דוחה את מצות מילה, היאך נשתהה משה שבעת ימים, שבהם "פיתה" ה' אותו עד שהסכים ללכת למצרים?

אלא גם כאן מתבאר הדבר כדרך האמור לעיל: הרי, כאמור, השתהותו של משה הייתה מחמת חששו מצערו של אהרן, וראיה מכאן עד כמה חמור הוא לגרום פגיעה בזולת, וחמור הוא אף יותר מהציווי של "לך שוב מצרימה" שדוחה מילה!

נמצאנו למדים - מסכם רבי שלום - שאם יש לו לאדם מצוה חשובה וחמורה, ככל שתהיה, ומאידך, עומד כנגדה כבודו או צערו של הזולת, אזי הכל נעצר! "כי המצוות שלי אינן יכולות לבוא על חשבון הזולת!" עכ"ד.

אחד הדברים שגורמים לאדם נזק, לעצמו ולאחרים, כאשר נתפס הוא לחומרות יותר מהראוי לו לפי מדריגתו. חשוב לציין בהקשר לכך את עדותו של הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל (הובא בספר **אמרי דעת**) ששמע מספר פעמים מהחזן איש על יחידים שבתחילה החמירו חומרות רבות בהלכות שביעית, וסופן שמתוך חומר שהחמירו, פרקו הכל והקילו לגמרי, אף בדברים האסורים...

ואגב: כשביקש החזן איש להגדיר את אחד מצדיקי בני ברק, שהיה ידוע כמחמיר יותר מדי, התבטא בלשון זו: "כשהשולחן ערוך אומר על משהו, שהוא מותר - עולה לו הדבר בבריאות"... (קובץ מבקשי תורה)

שלא לגרום הפסד לישראל...

פעם הגיע הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל לבקר את כ"ק האדמו"ר מגור רבי יצחק מאיר אלטר זצ"ל בעל החידושי הרי"ם בוורשא. הרבי קיבלו בכבוד גדול. כאשר יצא מביתו ליווהו הרבי עד לרחובה של עיר.

השמועה פשטה בקרב החסידים, כי אדם גדול ביקר אצל הרבי שחלק לו כבוד רב. על כן כססר רבי ישראל להתפלל מנחה, התמלא בית המדרש בחסידים שבאו להקביל פניו. אך מה מאד השתוממו שאותו צדיק ליטאי קיצר בתפילתו כאחד העם, וסיימה מהראשונים.

הבין רבי ישראל לתמהונם והסביר: ראיתי כי אנשים רבים בטלים ממלאכתם בגללי, הסנדלר נטש את מרצעו, החייט הניח את מחטו, הנפח את מפוחו, הסוחר סגר את חנותו. אם אהיה עוד מאריך בתפלה. נמצאתי גורם הפסד ממון לישראל...

תנועת המוסר

"שמא יגרם צער לעוסקים במלאכה...."

הגאון מרוגאצ'וב - רבי יוסף רוז'ין זצ"ל, מעולם לא השתתף באפית המצות, כמנהגם של רבנים אחרים, אלא סמך על יהודים כשרים ונאמנים שיאפו לו את המצות בהידור כנדרש.

פעם נשאל אודות מנהגו זה שלא ללכת בעצמו לאפיית המצות: "הרי מנהג ישראל זה ומדוע לא בא לסייע ולפקח במלאכת האפיה?"

השיב להם הרוגאצ'ובער: "אם אלך לשם בעצמי, עלולה להתעורר אצלי שאלה בסברא או ברמב"ם על פרט מסויים הקשור במלאכת האפיה, ואז אצוה כמובן לתקן את המעוות בצורה כלשהי. ועי"ז עלול להגרם צער או מכשול לעוסקים במלאכה. לעומת זאת, כאשר סומך ובוטח אני בנאמנותם של יהודים כשרים העוסקים באפיית מצות, הרי על פי דין תורה יש להם נאמנות. נמצא שאין אני מסתמך עליהם, אלא על פסק דין של תורה, וממילא אוכל אני מצות כשירות למהדרין".

הרוגאצ'ובי

כבוד התורה עדיף מחומרה...

הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל היה מהדר שלא לאכול חלקי בשר הצריכים ניקור. והנה הגיעה תקופה אשר בה קשה היה להשיג בשר.

חמיו הגאון רבי יוסף שראבני זצ"ל, היה קונה מאדם ירא שמים בשר מנוקד, ורבי בן ציון שהיה מתארח אצל חמיו, מספר ימים בשבוע, לא העיר דבר כשהוגש לפניו הבשר. כי סבר שכבוד התורה עדיף מחומרה וחשש שמא אם ימנע מלאכול, יחשב כפגיעה בכבוד התורה, על כן ויתר על ההידור.

האיר המזרח

להכיר ולהעריך הטובה שמקבל ממטיבו ולהודות לו על כך!

נלמד מהפסוק: "אם על תודה יקריבנו" (פרק זיב)

וכתב רש"י: "אם על דבר הודאה על נס שנעשה לו כגון יורדי הים והולכי מדבריות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא שהם צריכים להודות, שכתוב בהן (תהלים קז) 'יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם ויזבחו זבחי תודה..."

בקרבו תודה נאמר: "ביום ההוא יאכל לא תותירו ממנו עד בוקר". (כב"ל). שואל הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל (באזנים לתורה): מדוע קיצרה התורה את זמן אכילת התודה (אף יותר משלמים שנאכלים לב' ימים), ולא עוד אלא שצריך להביא עמה ארבעים חלות ולאכול את כל זה ביום ולילה אחד. כלום אין זה קשה מדי?

אלא מבאר רבי זלמן: הרי עיקר תכלית קרבן תודה היא ההודות לה' על החסדים שהפליא לעשות עמו. ועל כן עליו לספר את חסדי ה' ברוב עם ועדה. ככתוב (תהלים קז) "יודו לה' חסדו... וירוממהו בקהל עם"... ונאמר: "ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברינה". וכדי שיזמין בעל הנס את כל קרוביו ומכריו אל סעודת הודיה זו, גזרה תורה, שיאכלו אותה ביום אחד, ולא עוד אלא שהזהירה "לא תותירו ממנו עד בוקר". גזירה זו תזרזנו להזמין אנשים רבים, ולספר בפניהם ביום ובלילה את נפלאות ה', ועל ידי כך יתגדל ויתקדש שמו יתברך, וכפי שסיים הכתוב "אני ה' [ומכאן סמך לכל סעודת הודיה שעושים בציבור].

בכך גם משריש ומאדיר בקרבו את אהבת השי"ת. זו גם מעלתם הנשגבה של קרבנות הנדבה, וכפי שכתב הגר"י קנייבסקי - הסטייפלער זצ"ל (בספרו **ברכת פרץ** - פרשת ויקרא): "אבל נראה שענין התנדבות לשם שמים במה שלא נתחייב, הוא ענין מיוחד בעבודת השי"ת, והוא יסוד גדול להשגת אהבת השי"ת. ויראתו... שכמו שאהבה פנימית מביאה לידי התנדבות להיות מוותר משלו למען כבודו יתברך, כן יתעורר בלבו אהבה והתקשרות להשי"ת ולתורתו... וכפי ריבוי הויתור משלו למען השי"ת כן יתעוררו לעומתו ניצוץ אהבה והתקשרות להשי"ת.

ומוסיף הגר"י קנייבסקי: "ובזה עדיפים הגרים ובעלי התשובה משאר ישראל. כיוון שהם התקרבו מרצונם לקבלת עול מלכות שמים ומרגישים שעובדים מתוך נדבת ליבם, ועי"ז מתקשרים ביותר לאהבתו יתברך ולאהבת תורתו הקדושה.

"ממך הכל"...

אחד ממפתחות הפלאים של הרב מפוניבז' - הגר"י כהנמן זצ"ל בהצלחותיו היה ההכרה בנס משמים. כל שיחותיו אודות הקמת הישיבה וקיומה, טבולות היו תמיד באמונה חושית כי "ממך הכל". וכי רק מלאכי רחמים בדמות בני אדם מסייעין על ידו סיוע שיש בו ממש, בעוד חלקו שלו בכל המעשה הגדול, מיזערי ביותר... והרי דוגמא שסיפר: "הלכתי פעם לדבר על לבו של יהודי עשיר פלוני, שיתרום מכספו לישיבה. קיוותי לקבל ממנו לפחות אלף לירות סטרלינג. אך הנה יצאתי מעל פניו בידים ריקות. אף לא פרוטה אחת. לשוא היו כל הדיבורים ונסיונות השכנוע..."

"ויהי תיכף כשיצאתי מבית עשיר זה, ניגש אלי יהודי בלתי מוכר, אשר מעולם לא ראיתיו, ומבלי שום הקדמה הושיט לי תרומה עבור הישיבה בסך אלף לירות סטרלינג... אותן אלף הלירות שקויתי לקבל מפלוני, זימנו לי משמים בהשגחה פרטית על ידי פלוני אחר..."

הרב מפוניבז'

מצד הכרת הטוב

מעשה באשר חרדית ישישה, שהיתה גרה אצל בניה שהם חילונים גמורים. היה לה שם מטבח לעצמה, וכך שמרה על כשרות המאכלים. בחגים, ובפרט בליל הסדר, היתה מתאכסנת אצל קרוביה החרדים כדי לטעום את הטעם האמיתי של החג.

פעם חפצו הבנים לערוך בעצמם את סדר פסח... ועל אף הכשרות השלימה, עז היה רצונה לנסוע גם הפעם אל קרוביה החרדים. היא הלכה להיעץ עם החזון איש כדת מה לעשות... הורה לה החזון איש שעליה להשאר אצל בניה לליל הסדר מצד חובת הכרת הטוב שכן היא מתאכסנת אצלם כל השנה.

מעשה איש

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

מדוע לא תיקנו ברכה על מצות סיפור יציאת מצרים?

מהו פשר הלשון שמברכים בליל הסדר "אשר גאלנו וגאל את אבותינו", מדוע מקדימים "גאולתינו" ל"גאולת אבותינו"?

מצות הסיפור בליל הסדר כדי לזכור ניסי יציאת מצרים ("חינוך"). והרי בכל ימות השנה מצוה לזכור יציאת מצרים ובמה נשתנה ליל הסדר?

נאמר בהגדה: "כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח". האם המרבה באמירת חידושים ורעיונות על ההגדה, גם הוא משובח?

"חייב אדם לעסוק בסיפור עניני יציאת מצרים עד שתחטפנו שינה" (שו"ע). והרי זה פשיטא שכשנרדם, אנוס הוא ופטור מהמצוה, ומה הוצרך ללמדינו?

מיהו האדמו"ר שהיה עורך את סעודתו כל שבת במשך עשרים ושתים דקות בלבד?

מדוע מנע רבי ישראל סלנטר זצ"ל עצמו מללבוש "איצטלא דרבנן"?

במלחמת תש"ח כשנפלו פגזים והסכנה היתה גדולה, באיזה ענין מיוחד הורה החזו"א שיש להתחזק בו כדי להנצל?

מדוע הקפיד הגרא"מ שך זצ"ל ללכת ולחזור מגבעתיים לבני ברק ברגל דוקא ולא ברכב?

אימתו, ועל מה, היתה הפעם היחידה שהורה הגר"י סולובייצ'יק זצ"ל לפרסם פסק דין בשמו?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות

בספר החדש איש לרעה ויקרא (פרשת צו עמודים קכ"ד)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073

המתנה האידיאלית והמוצלחת לחג - להורים, למחנכים ולכל המשפחה

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

אורח? בעל הבית!

* * *

התיישבתי לאכול. תחושת "האורח" הלכה ופגה ובמקומה התגנבה ללבי תחושה של "בעל הבית"!... ברכתך, אכלתי ושבעתי, ושוב ברכתך, נחתי קצת מעמל הדרך ויצאתי ללמוד בבית הכנסת.

כמובן שלא חלמתי על ארוחת צהרים, כי ארוחת הבוקר הייתה כל כך מלאה ומזינה והספיקה בקלות עד לערב! אך 'בין מנחה למעריב' תפס אותי בעל הבית בבית הכנסת: "איפה היית בצהריים? לא ענית לדלת, רצינו להגיש לך ארוחת צהרים!"

ניסיתי להתגונן: "את ארוחת הצהריים נתת לי ביחד עם ארוחת הבוקר... כזה שפע!"

"לא חשוב, אבל תבוא לארוחת ערב, בשעה..."

האמת שהתביישתי. אני לא רגיל להתארך... נשארתי ללמוד בבית הכנסת. אך זה לא עזר לי. בתוך דקות הבחנתי בילדו של בעל הבית שהגיע לחפש אותי ואמר לי בעדינות: "אני חושב שאבא שלי כבר הלך הביתה והוא מחכה לך..."

* * *

בעל הבית פותח את הדלת ומתנצל שהוא לא יכול לארח אותי לארוחה בסלון (המפואר) שמשמש בדרך כלל רק לסעודות שבת ויום טוב (ולאורחים) - כי המקום כבר נקי לפסח. אז שאסלח לו אם נאכל במטבח. לשולחן הוגש אוכל משובה, ובעל הבית ישב ואכל איתי והנעים את זמני. לפתע אני קולט בזווית העין שהוא בכלל לא אוכל! מוגשת לו מנה והוא רק טועם ממנה - והכל בכדי שאני ארגיש בנוח לאכול!...

כפי שציננתי קודם אני אדם רגיל. לא היה אמור להיות לבעל הבית שום עניין מיוחד "להשקיע" בי - מלבד קיום מצוות הכנסת אורחים בדרגה הגבוהה ביותר!

האירוח המפואר הזה לא היה חד פעמי, אלא נמשך יום אחרי יום כאשר בעל הבית וכל בני משפחתו טורחים ומשתדלים במשך כל הזמן להנעים את שהותי, כאמור הכל כדי שארגיש בעל הבית! ואף כששאלתי אנשים על כך אמרו לי, משפחה זו? זהו מנהגם הקבוע!

* * *

ביום שעזבתי הבאתי להם מתנה קטנה בצירוף מכתב תודה. אני חייב לציין שהם ממש "כעסו" עלי. הם אמרו לי: "בפעם הבאה שתבוא אלינו זה בתנאי... שלא תביא מתנה! ברכות ותודות כן - אבל לקנות לנו מתנה! הלא אנחנו צריכים להודות לך שהתארחת אצלנו!"

נ.ב.

בשעתו ערכתם מבצע למשלוח סיפורים, לעניות דעתי כדאי שתחזרו על כך, או לפחות תבקשו מהקוראים שישלחו סיפורים. ישנן כמה וכמה מעלות בשליחת סיפורים וכאן אציין בקצרה רק שתיים מהן: ראשית, כאשר אדם קורא סיפורים "בני זמננו" בעלון החשוב הזה, זה גורם לו לחפש איפה גם אני יכול לעשות מעשה טוב!;

שנית, גם הכותב מחדיר לעצמו את מידת הכרת הטוב בעצם כתיבת והבעת הסיפור. שהרי ככל שאדם מתעכב יותר ואף כותב אודות הטובה שנעשתה לו זה מעצים אצלו את תחושת הכרת הטוב.

לכבוד מערכת 'איש לרעהו', מדור "ומי כעמך ישראל - בין איש לרעהו סיפורים בני זמננו".

שנים רבות שאני קורא נאמן של העלון שלכם - כולל כל המאמרים - החל מ"זמני כניסת השבת" בעמוד הראשון, ועד "ההקדשות" שבעמוד האחרון...

אני מרגיש צורך לשתף אתכם, ואת הקוראים, בחוויה שעברה עלי. **חוויה שהעצימה אצלי את התחושה של "מי כעמך ישראל!"**

אני חוזר כעת מחתונה שהתקיימה בחו"ל, אליה נסעתי במיוחד מהארץ. עוד לפני שנסעתי החלטתי להקל על בעלי השמחה, ולנסות לאתר בכוחות עצמי מקום לשהות בו בימי השמחה. מלון, כמובן, לא בא בחשבון הן מחמת בעיות כשרות והן מסיבות רבות אחרות.

ידיד קרוב שלי, הכיר משפחה באותה עיר. כאשר שאל אותם אם יסכימו לארח אותי לפרק זמן של כמה ימים, הגיעה התשובה: **"בוודאי! נשמח מאוד לארח אותך!"**

יודגש: אני לא איזה אדם חשוב שיש כבוד לארח אותי... אני איש פשוט!

יום לפני הנסיעה, הודיע לי ידידי: משפחת ר. מ. פ. מחכה לך בחפץ לב - אתה יכול לבוא אליהם מיד לאחר הנחיתה! היות ונחתתי בשעת בוקר, הלכתי להתפלל, למדתי מעט אחרי התפילה ואז התכוונתי לצעוד לעבר הכתובת שנתנו לי.

הייתי מלא חששות. ראשית, משום שאני ביישן מטבעי... ומעבר לכך, אני אמור להגיע למקום שאינני מכיר, לאנשים שאינני מכיר - ובכלל; מי יודע לאן אני נופל...

הגעתי לשם לא לפני שתעייתי ברחובות כמה דקות. צלצלתי בפעמון, ודלת הבנין נפתחה עבורי. היות ולא ידעתי באיזה קומה הם גרים, לא השתמשתי במעלית אלא עליתי במדרגות.

בעלי הבית קיבלו אותי במאור פנים. מיד כאשר הבינו שלא השתמשתי במעלית הביעו צער. ממש כאב להם שהטרחתי את רגלי, ולא עליתי במעלית!... אני אמנם צעיר ובריא, אך היה זה מצדם ביטוי של המון אכפתיות כלפי!

מיד הראו לי את יחידת הדיור, שבעצם הייתה דירה מיוחדת לאורחים! ערכו לי סיור קצר בדירה, והודיעו לי: בעוד דקות אחדות נעלה לך את ארוחת הבוקר.

עוד לפני שהספקתי לפתוח את המזוודה, כבר נשמעו נקישות בדלת. אחד מבני הבית ניצב שם כשמגש עמוס כל טוב בידיו. הבחנתי במגש שהכיל שתי ארוחות שהונח על השולחן לכבודי. עוד לא הספקתי לשאול האם זה רק בשבילי או שאמור להגיע לכאן עוד מישהו... והוא כבר נעלם.

חשבתי לעצמי: איזו התחשבות! הלא הם יכלו להזמין אותי לאכול איתם, מדוע לטרוח במיוחד עבורי? אבל הם רצו שארגיש נוח לאכול מה שאני רוצה, מתי שאני רוצה, ללא אי נעימויות כאלו ואחרות (המוכרות לכל מי שאי פעם התארך...).

חלפו מספר דקות ושוב נשמעו דפיקות בדלת. הפעם זה התור של העוגות לקינוח. "שתיה חמה יש כאן כל היום. הנה הקומקום... והנה הסוכר, הקפה, התה וכל מה שצריך... במקרה הקטן תמצא חלב. שיהיה לך כל שעות היום..."